

"קברתי לגמרי את זה שזמגיל 10 עד 15 אמא שלי אנסה אותי"

אמו של אסף הייתה נכנסת איתו מתחת לשמיכה: "היא קראה לי 'המאהב הצעיר שלי'" • אמה של מיטל התעללה בה במקלחת מגיל ארבע: "היא איימה שאם אספך, הרווחה תשים אותי במרתף בלי אוכל וצעצועים" • רונה חתכה את עצמה כדי שיוציאו אותה מהבית שהפך לגיהנום: "אמא היתה משפשפת אותי בכל הגוף עם סקוץ' לניקוי כלים" • מדי שנה מתקבלות במרכז הסיוע עשרות פניות ממי שנפגעו מינית על ידי האישה שאמורה להגן, לחבק ולנחם • "זה קורה הרבה יותר ממה שחושבים", אומרת ד"ר יונת בירין, שערכה מחקר מקיף בנושא • כשמדובר במעשים כל כך בלתי נתפסים, רבים מהקורבנות נתקלים בחוסר אמון ומעדיפים לשתוק

נעם ברקן + איור: רות גוילי

ברגע שהדמות הכי משמעותית אוהבת אותך בתמורה לגוף שלך, משהו בסיסי נרסק. אתה חי באמונה שאתה ראוי לאהבה רק בתמורה למגע."

אסף הוא אחד משלושה גברים ר-14 נשים שהשתתפו במחקר של ד"ר יונת בירין מאוניברסיטת חיפה על נשים פוגעות מינית, שאותו החלה לפני שבע שנים. כדי לגייס נפגעים ונפגעות למחקר היא פירסמה מודעות במרכזי הסיוע, באתרים שעוסקים בפגיעות מיניות, בקבוצות ייעודיות ברשתות החברתיות ודרך התקשורת. במקביל פנתה למרכזי אלימות במשפחה של משרד הרווחה, למטפלות ולמטפלים כדי לבדוק אם היו להם מטופלות ומטופלים שנפגעו על ידי נשים. לאחר שנמצאו המשתתפים, היא קיימה עם כל אחד ואחת מהם ראיון טלפוני ראשוני, כדי לוודא שכולם אכן עברו פגיעה מינית על ידי אישה ולא על ידי גבר, ושמדובר בפגיעה מינית ולא פיזית או רגשית. בהמשך נפגשה עם כל אחד ואחת מהם לראיון שארך מספר שעות.

המחקר מפנה זרקור לתופעה הקשה לעיכול. "יש כמובן נקודות דמיון לפגיעה מינית מצד גברים", אומרת ד"ר בירין, "אבל ישנם גם אספקטים ייחודיים. גם באופן שבו נראית הפגיעה וגם בתהליך ההכנה שבכלל הייתה פגיעה, שגם כשמגיעים לאנשי מקצוע - הוא ארוך יותר."

במה דומה ובמה שונה הפגיעה בידי אמהות מפגעי עתה בידי אבות, וגברים בכלל? "באופן כללי זו אותה חוויה. תחושה של חדרנות לגוף, מחיקת גבולות, ההשפעה ההרסנית על הנפש, ובמיוחד כשזה מגיע מאדם קרוב. הייחודיות היא במעשים עצמם. נשים נוטות לפגוע יותר כחלק מפעולות

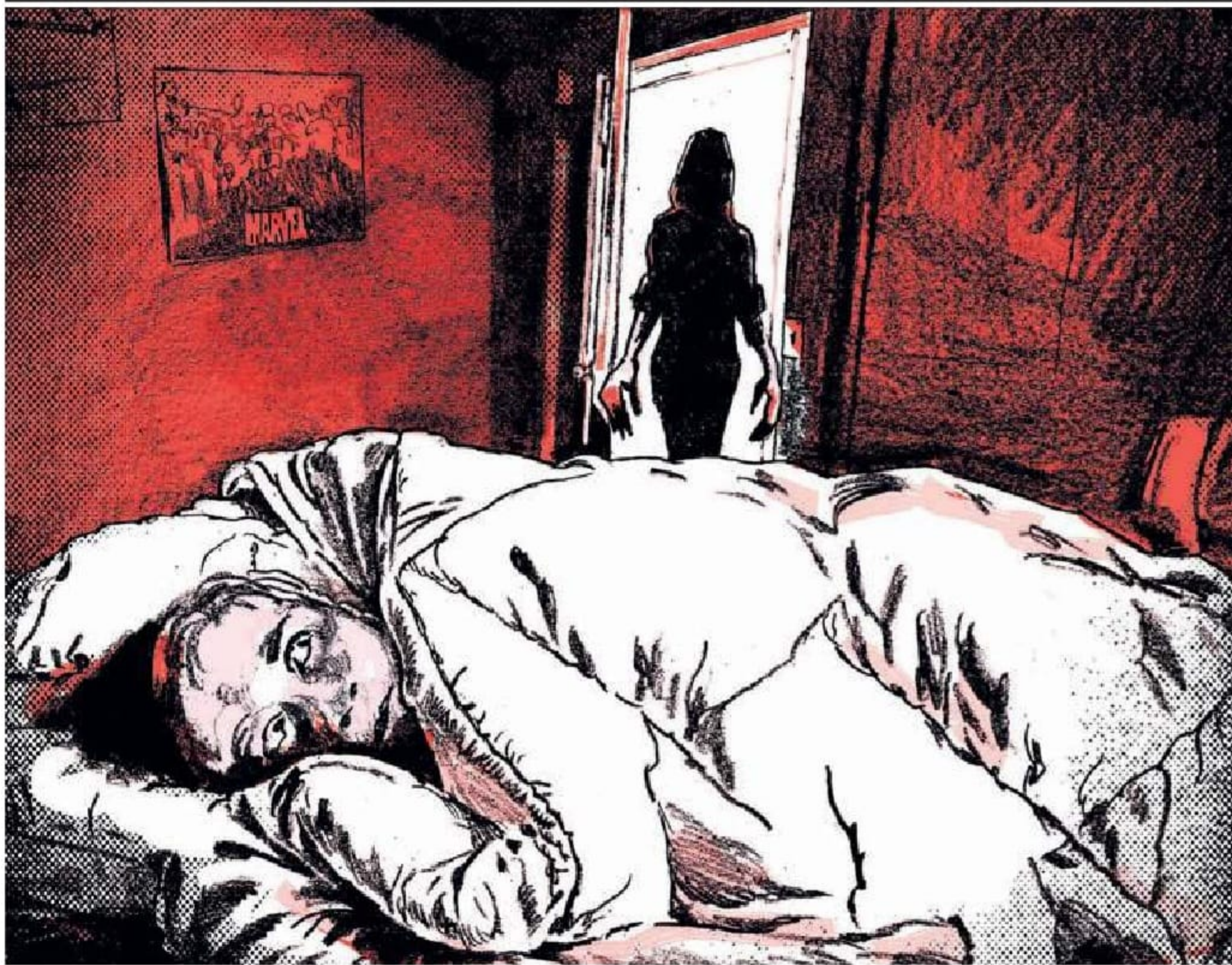
למשטרת ישראל 138 תלונות על עבירות מין שנוצרו על ידי אישה - כשני אחוזים מכלל התלונות. נכון להיום יושבות בכלא שלוש נשים שהורשעו בעבירות מין.

פגיעה מינית מצד אישה, ובמיוחד מצד האם, היא הפגיעה המושתקת ביותר, ולא מעט מטופלים נתקלים בחוסר אמון ובחוסר הכרה. הרי לא ייתכן שאמא תפגע כך בילדיה. "אנחנו לא באמת יכולים לדעת כמה גברים נפגעו מאמא שלהם", אומר אסף (שם בדוי). "יש הסתרה מטורפת. מה זה אומר על אמא שעושה דבר כזה? מה זה אומר עליי, שאמא שלי פגעה בי ככה? בתוך בית המ' שוגעים שבו גדלתי עשיתי מה שצריך לעשות - העיי קר להרגיש נאהב. מחקתי לגמרי את העובדה שמגיל עשר עד 15 אמא שלי אנסה אותי. הפסיכולוגית שלי אמרה לי שהאסון הכי גדול שקרה לי זה שאמא שלי שברה לי את ההכנה הבסיסית שאני ראוי להיות נאהב."

בגיל 13 אמה של ליטל דחפה אותה לזנות. "סיפרתי לה שהייתי עם מישהו והיא כעסה עליי ואמרה: 'אם את מספיק בוגרת בשביל לעשות סקס, את מספיק מבוגרת בשביל להרוויח מזה כסף'"

קירות הבטון שבנה אסף סביב הסוד הנורא של ילדותו קרסו כשצפה בסרט "בילי אליוט". "יש שם מורה שלוקחת אותו תחת חסותה ומלמדת אותו לרקוד בשושו", הוא נזכר. "אמרת לי לפסיכולוגית שלי שנראה לי מאוד מוזר שהוא לא שוכב איתה בתמורה. כשהפסיכולוגית שאלה אותי, 'למה שהוא ישכב איתה?' נהיה פתאום שקט בחדר. ואז, כמו רכבת שני כנסת בי במהירות של 180 קמ"ש, אני מסתכל עליה ואומר: 'פאק. אמא שלי אנסה אותי'. הפסיכולוגית מביי טה עליי ושוקקת, ואצלי מתחילות דמעות, נזלת, זיעה. הכל יצא ממני. אמא שלי הייתה צריכה להיות שנה מתחת לארמה כדי שאוכל להסתכל לאמת בעיניים". זה חוזר אליהם בדברים הכי רגילים ושגרתיים. ליטל מתרחקת כשהיא שומעת שירי ילדים בטלוויזיה. אסף נרגע דווקא כשהוא שומע את הצליל המונוטוני של המיקסר. על רונה זה יכול להתנפל סתם כך ברגע של שטיפת כלים, עם הסקוץ' ביד. כשהפגיעה המינית מתרחשת בבית אין שום פינה בטוחה, גם לא בתוך החיבוק המנחם של אמא. והנורא מכל הוא כשהאם עצמה היא שפוגעת.

חשוב לציין כבר כאן: התעללות מינית מצד נשים, ובמיוחד מצד אמהות, נמצאת בקצה הרצף של הפגיעות המיניות והיא נדירה למדי. עם זאת, מדובר בתופעה שאי אפשר להתעלם ממנה. מנתוני הדוח השנתי של איגוד מרכזי הסיוע לנפגעות ולנפגעי תקיפה מינית לשנת 2022 עולה כי 2.7 אחוז מהפניות למרכזים היו של גברים ונשים שנפגעו על ידי נשים. מדובר ב-380 פניות, וכמה עשרות מהן היו בעקבות פגיעה מינית מצד אם המשפחה. על פי הדוח, בשנה החולפת הוגשו

הטיפול בילדים. זה מאוד זמין וגם נתפס כטבעי ופחות מחשיד. נשים מקלחות, מחליפות בגדים וחיתולים, משכיבות את הילד לישון, נותנות תרופות. לצערנו, פגיעות מיניות נכנסות לשם. הבדל משמעותי נוסף הוא בהתמודדות עם הפגיעה. ככל שהפגיעה יותר יוצאת דופן ושונה מהמוכר, כך קשה יותר לנפגעים ולנפגעות לפנות לעזרה ולשתף, וגם גורמי המקצוע פחות מודעים.

יש יותר חשש ש"לא יאמינו לי"?

"בהחלט. יש מטפלות ומטפלים חוקרות וחוקי רי משטרה שישאלו: 'את בטוחה?' יש פעולות טיפול יומיומיות שבחיים לא ידליקו נורה אדומה, וזה מה שכל כך מקשה להבין שמה שקורה זו פגיעה מינית. זאת יכיר לה להיות החרדה של אצבעות או חפצים, מגע באיברי המין לא לצורך ניקיון, בגיל שילדים וילדות כבר לא זקוקים לעזרה ברחצה. אחת המרואיינות סיפרה לי שאמא שלה הייתה פוגעת בה במקלחת, ויום אחד היא לקחה אותה לחדר השינה ופגעה בה שם. 'שנים אחר כך היו שואלים אותי אם עברתי פגיעה מינית וחשבתי רק על הפעם ההיא כמיטה שלה. לא חשבתי על כל הפעמים במקלחת', היא סיפרה לי. כשמדובר באמהות, קשה יותר למתוח את קו הגבול."

רוב האמהות הרי לא פוגעות מינית בילדים שלהן. "נכון. אבל זה קורה יותר ממה שאנשים נוטים לחשוב. יש תת-דיווח, ויש גם פחות הגדרה של המעשים כפגיעה. חלק מהמרואיינות נפגעו מאמא שלהן ובהמשך גם מגבר. הרבה מהן ידברו על הפגיעה מגברים ולא על הפגיעה מאמא, בהנחה שלצעד השני יהיה קל יותר להאמין להן. רבים סיפרו על תסכול מכך שלא הצליחו למצוא מידע על סוג הפגיעה שעברו. מכאן

הגיע הצורך שלהם להשתתף במחקר, שאנשים יכירו וילמדו על זה יותר."

אמא על אקסטות

ליטל (שם בדוי) ספגה מאמה התעללות פיזית ור-גשית מרגע שנולדה. מגיל ארבע עד 11 נוספה לכך התעללות מינית קשה. לבסוף דחפה אותה האם גם לך נות הרסנית. "יש לי תמונה מגיל כמה ימים עם סימני ציפורניים או נשיכות על היד", מספרת ליטל (שאינה חלק מהנשים שהשתתפו במחקר). "אבא שלי סיפר לי על דיכאון לאחר לידה, על זה שבגיל שנה היא הכריחה אותו לקחת איתה אקסטות ואני הייתי בוכה במיטה, צורחת עם חיתול מלא בקקי, בזמן שהיא בסבכה של הסמים. היא איימה עליי שאם אספר מה קורה בבית, הרוחה תיקח אותי וישימו אותי במרתף בלי אוכל, בלי

אסך: "אמא שלי הייתה פורצת את דלת המקלחת, וכשהייתי מסתובב כדי שלא תראה היא הייתה אומרת, 'מה אתה מפנה את הגב? אין שם שום דבר שלא ראיתי. הגוף שלך הוא רק שלי. אני ילדתי אותו'"

צעצועים, בלי מים ובלי כלום". מה הזיכרון הראשון שלך ממנה?

"זיכרון של אמא שנכנסת איתי למקלחת, מראה לי כביכול איך להתקלח, אומרת לי שאני עושה את זה לא נכון". בשלב זה מתארת ליטל פגיעה מינית קשה של אמא בבתה הפעוטה תוך כדי המקלחות.

ניסית לדבר עם אבא שלך או עם מישהו אחר?

"לא. לאבא שלי לא באמת הייתה שליטה עליה. הוא נתן לה לעשות מה שרצתה. אחרי זה היו גם הטרדות מצד אבא שלי, אבל זה כבר נושא אחר."

בגיל תשע החלה ליטל לפגוע בעצמה. "חתכתי את עצמי בסכין גילוח. בהתחלה היא נלחצה. זה טבעי לי בזיכרון. אני בוכה וצורחת ואומרת הלוואי שאקבל סרטן ואמות כבר, והיא דופקת לי אגרוף וצועקת: 'את לא רוצה לרדת מה אני אעשה לך'. בגיל מבוגר יותר, 13-14, כשהייתה רואה אותי קצת מבואסת, היא הייתה אומרת, 'אוי, מה קורה? לא טוב לך? אולי תחתי את עצמך עוד קצת?'. בגיל 17-18 הייתי מביאה סמים לעשן. בסופו של דבר מצאתי את עצמי במצב שהיא מחזיקה לי את הבאנג. היא לימדה אותי להשתמש בו. אז חשבתי שזה מגניב. היום אני יודעת שאם מישהו יעשה דבר כזה לבן שלי, אני אשבור לו את העצמות."

איך הצלחת לשרוד את זה כילדה?

"הייתי בורחת הרבה מהבית. בגיל 17 עברתי לגור עם חבר. נדרתי ממקום למקום עד שחזרתי אליה הבייתה בגיל 19, עם החבר שהפך להיות בעלי. הוא היה הראשון שאמר לי: 'אני מאמין לך'. ואמא שלי נראית הכי חייכנית, הכי בסדר. כזו שאם היא תחתוך לך את הפנים ותגישי נגדה תלונה, היא תגיד לשוטרים שעי שית את זה לעצמך והם יאמינו לה. היום, כאמא בעצמי,

"כשהבכורה שלנו נולדה הייתי שוכב על הרצפה ליד המיטה שלה ובוכה את הנשמה", מספר אסף. הפחד הכי גדול היה שאתקוף את הבנות שלי. פירק אותי לחשוב שיום אחד ייצא ממני כזה שד"

ד"ר בירין: "בעיניי זהו מעשה פמיניסטי להביא את התופעה לקדמת הבמה. מרואיינת שנפגעה מינית אמרה לי, 'זה שנולדת עם רחם לא אומר שאת לא יכולה להיות בנאדם חרא'"

הלילה היא תבוא להעיר אותי. אבא שלך ידע? "הוא מעולם לא היה אבא ברמה הרגשית ולא בשום רמה. כשבאתי אליו בגיל 24 ואמרתי לו 'אבא, אתה יודע מה אמא עשתה לי?' הוא אמר לי: 'אל תספר לי יותר, אחרת אשתגע'." הוא נטש אותי פעמיים: גם כשזה קרה, וגם כשסיפרתי לו. אחותי, לעומת זאת, לא הייתה מופתעת. היא סיפרה: 'בימי שבת אתה ואמא הייתם שוכבים במיטה, ותמיד הפחיד אותי להיכנס לחדר. משהו שם הרגיש לא בנוח'. גם החברה שהייתה לי מגיל 15 עד 20 אמרה לי בדיעבד שהיא לא מתפלאת. 'הייתי נכנסת אליכם הביתה והייתם יושבים לראות טלוויזיה ומחזיקים יריים'.

"כשהייתי הולך עם אמא שלי ברחוב היא הייתה אומרת: 'נו, עכשיו כולם מקנאים בי על המאהב הצעיר שלי'. הכל היה בקונטקסט מיני של מאהב ומאהבת. לא היו גבולות. ואלה עוד הרברים הקלים. הקשוחים היו כשהיא הייתה פורצת את דלת המקלחת, וכשהייתי מסתובב כדי שלא תראה היא הייתה אומרת: 'מה אתה מסתובב? אין שם שום דבר שלא ראיתי. הגוף שלך הוא רק שלי. אני ילדתי אותו. למזלי היה לי מנגנון פנימי שאמר לי: 'אתה נושם ומסיים בית ספר עד שתמצא מקום בטוח'. בגיל 21 התחלתי ללכת לטיפול. בגיל 23 אמא שלי מתה. בגיל 24 עלה בטיפול מה שהיא עשתה לי'.

כל השנים זה היה מורחק? "קבור. לא מורחק".

אתה זוכר איך הפגיעה התחילה?

"זה התחיל בהרגה. היינו יושבים בסלון, כשכולם ישנים, והיא הייתה מתחילה לספר לי כמה היא מסכינה וכמה קשה לה ומתקרבת, ומתחילה לשלוח יריים, וללכת איתי, ולגעת בי. בשלב הזה הייתי מתנתק. לי מים, כשעשיתי מדיטציה, הרגשתי שאיך שמתחילים להרגיע אותי, כל הגוף שלי נכנס לעוררות פסיכית. עם הפלאשבקים הבנתי שזה מה שהיא הייתה עושה. היא הייתה מרגיעה אותי ואז מתחילה לגעת בי. יש לי זיכרונות מוחשיים. אני זוכר את החזה שלה מעליי, את הטעם שלה".

השלכות הפגיעה שעבר בילדות מלוות את אסף גם

כהורה. "כשהבנות נולדו, הפחד הכי גדול שלי היה חלילה שאתקוף אותן. כשהבכורה שלנו נולדה הייתי שוכב על הרצפה ליד המיטה שלה ובוכה את הנשמה שלי. פירק אותי לחשוב שיום אחד ייצא ממני כזה שד. אמרתי לפסיכולוגית שאני אתאבר ולא אעשה לילדה שלי שום דבר, אבל זה היה קשוח".

מה חשוב לך שידעו היום?

"אנשים לא מבינים מה זה אומר להיות במגננה 24/7, כי כל שנייה מישהו יכול לתקוף אותך בתוך הבית שלך, במקלחת, במיטה שלך. אין שום מקום בטוח. יש תחושת עוול וחוסר אונים ותסכול על איפה יכולתי להיות אם לא הייתי עובר את זה. אני אומר תודה על זה שמשוהו בי אמר, ועדיין אומר, שאני לא אתן לה לנצח".

בבית הספר עצמו עיניים

"כל החיים שלי היו הישרדות", מספרת רונה (שם בדוי), שגם היא אינה חלק ממשנתפי המחקר. "כשנולדתי רתי אמא שלי הייתה בדיכאון, אבל לא מאובחנת. כבר מגיל מאוד צעיר אמא סיפרה לי שהיא ניסתה להפיל אותי בלי שאף אחד יידע. רק היום, כשאני בהריון, אני מבינה מה זה אומר. סיפרו לי שהייתי תינוקת ממש שקטה, כי אם הייתי זוה כשהיא ישנה והיא הייתה מת-עוררת, היא הייתה מרביצה לי. אם היה נשפך לי מעט חלב מהקורנפלקס על השולחן, הייתי יודעת שזה הסימן שלי לברות. הייתי מתחבאת בארון והיה בורח לי פיפי. היא הייתה מוציאה אותי בכוח ומרביצה. בגלל זה, מאז שאני זוכרת את עצמי רציתי למות. הבנתי שלא רוצים אותי. הייתי הולכת לישון בלילה ומתפללת מתחת לשמיכה שלא אתעורר בבוקר".

את מתארת התעללות פיזית ורגשית חמורה. הייתה גם פגיעה מינית?

"בשנים האחרונות נזכרתי בדברים עמומים שקשרים למקלחת. היא הייתה עושה לי מקלחת במים רר-תחים ואו קפואים. לוקחת סקוץ' לניקיון כלים מהמטבח ומשפשפת אותי ממש חזק בכל המקומות, והייתי בוכה וצועקת שתפסיק. היא הייתה משפשפת אותי גם למטה, וכל הזמן שרף לי שם. אני זוכרת את זה ממש ככפייה".

איך זה נפסק?

"פגעתי בעצמי בכל מיני דרכים. זה היה כדי לצ' עוק החוצה, לא רק כדי שיהיה לי יותר קל עם הכאב הנפשי. חתכתי את עצמי, ובבית הספר אמרו שהם לא יכולים להשאיר אותי בלימודים עד שלא אביא אישור מפסיכיאטר שאני בסדר. הם לא שאלו למה אני עושה את זה או מה קורה בבית. זה היה בשביל לכסות. הלכנו לפסיכיאטר שלקח הרבה מאוד כסף, ואני שיחקתי מולו כי הבנתי שהוא אולי הקלף שלי לצאת מהבית. אמרתי לו שאני שומעת קולות ורואה דברים, והוא קנה את זה. גם הוא לא שאל מה קורה בבית. מאז הייתי בהרבה אשפוזים. קיבלתי לאורך השנים המון אבחנות שגויות. יש פער מאוד גדול בין ההיסטוריה שלי לאיך שאני היום. היום אני מתפקדת וחיה. שבע שנים הייתי בטיפול. יש לי רשת תמיכה מדהימה של נשים, ביניהן נעמה גולדברג ומרכז הסיוע לנפגעות תקיפה מינית. תפרתי לעצמי תוכנית שיקום".

ד"ר בירין מרגישה כי אין לה ספק לגבי אמינותם של משתתפי ומשתתפות המחקר. "בחנתי את העדויות בכ" לים המבוססים שיש לנו מעולמות המחקר והטיפול. אדם לא יכול להעמיד פנים ולשטות לאורך שיחה של שעי' תיים-שלוש. אני יודעת איך שורדים ושורדות נשמעים כשהם מספרים על זה שנים אחרי. ראיתי כמה היה להם לא קל לתאר לפרטי פרטים את החלקים הכי קשים. אני לא יכולה לדמיין מישהו שיעשה לעצמו דבר כזה לשווא. הרי לא יוצא לו כלום מלהמציא את זה".

"פגיעה מינית על ידי אם היא תופעה שקופה", אומרת אורית סוליציאנו, מנכ"לית איגוד מרכזי הסיוע לנפגעות ולנפגעי תקיפה מינית. "הפניות למרכזי הסיוע אמנם מועטות, אך סביר שמדובר בתת-דיווח קיצוני, משום שקשר השתיקה וההשתקה בנושא הוא אדיר. הרבר החשוב ביותר הוא להאמין לנפגע. זהו השלב הכי משמעותי בתהליך הריפוי".

בירין: "בעיניי זה מעשה פמיניסטי להביא את זה לקדמת הבמה. אחת המרואיינות אמרה לי, 'זה שנולדת עם רחם לא אומר שאת לא יכולה להיות בנאדם חרא'."

וזה נכון. ■

אני לא מצליחה להבין איך מתעללים ככה בילד שלך". אל הזנות הגיעה בגיל 13. "סיפרתי לאמא שלי שהייתי עם מישהו וביקשתי ממנה גלולת פוסטינור. היא כעסה נורא ואמרה לי: 'אם את מספיק בוגרת בש' ביל להודיין, את מספיק מבוגרת בשביל לעבוד ולהר' וויח כסף'. בהתחלה לא הבנתי שמה שקורה לי זה זנות. הייתי בעולם ה-BDSM (סארדו מאוז). היא קלטה מה אני עושה והציעה לי לעבוד מהבית. אז נכנסתי למצלמות והיא לימדה אותי איך לפתות גברים. היא הייתה הול' כת איתי לקנות בגדים שיתאימו לעבודה. היא הייתה אומרת לי: 'על כל דקה את מקבלת כסף. תנסי למשוך אותם כמה שיותר זמן, ואם אין ברירה - תתפשטי'. היא הייתה לוקחת כל שקל שלי".

מעולם הזנות הצליחה לצאת ביום שבו פגשה את מי שהיום הוא בעלה, אך הטראומה נותרה צרובה בנפשה. "היום, כשאני שמה לבן שלי טלוויזיה, אני יוצאת מהסלון כי קשה לי לשמוע שירי ילדים. זה מחזיר אותי אחורה, ואני לא רוצה להראות לבן שלי שאמא שלו עם פלאשב' קים ולהשליך עליו את הטראומות מהילדות. גם אם אין לי כוח, אני מקימה את עצמי כדי לא להיות כמוה".

אגב, ישנם לא מעט מחקרים הקושרים בין פגיעות מיניות בתקופת הילדות לבין זנות. "ככל הפגיעות, גם פגיעה מסוג זה מייצרת טראומה קשה שלעיתים מית' רגמת בבגרות לזנות, בדיוק כמו בפגיעה שנעשית על ידי גברים", אומרת נעמה גולדברג, מנכ"לית "לא ער' מרות מנגד - מסייעות לנשים במעגל הזנות" וחוקרת של תחום הזנות. "הגיע הזמן שנורה שהתופעה קיימת ונטפל בה כמו שצריך".

משפחה מהז'ורנלים

פגיעה מצד אמהות, מסבירה ד"ר בירין, יכולה להת' חיל כבר בגיל הינקות. בחלק מהמקרים מדובר בפגיעה של שני ההורים. אחת המרואיינות במחקר סיפרה: "אני זוכרת שהם היו מחליפים לי חיתול, צוחקים על איב' רי המין שלי, נוגעים". מדובר בטווח מאוד רחב של פגיעות - החל מחשיפה של ילדים לתכנים מיניים, צפייה משותפת בסרטים פורנוגרפיים וקיום יחסי מין בנוכחותם, וכלה באונס.

"כשיש טשטוש גבולות ואין פרטיות, אין דלת לשי' רותים ואין דלת למקלחת - אלה קצוות של אותו רצף", מסבירה בירין. "במחקר אנתנו מתחילים בדבר מאוד פשוט - בהגדרה שזה לא בסדר. בלסמן דברים שהם לא תקינים בהתנהגות של אמהות. להגדיר גבולות של אוטונומיה".

"החוויה הזו, שהגוף שלי הוא לא שלי, זה הסיפור של חי", אומר אסף, 45. "היום אני אבא לשלוש בנות יחד עם בן זוגי. גרלתי במשפחה מהז'ורנלים. וילה במושב מפונפן. הורים אקדמאים שעובדים במגזר הציבורי. אמא בתפקיד בכיר. הייתי במועצת תלמידים, אחי ואני היינו קצינים. אבל זה אף פעם לא היה מספיק.

סוליציאנו. "תופעה שקופה" בירין. "פגיעה הרסנית" נולדברג. "דחיפה לזנות"

"עד גיל עשר הרגשתי לא שייך למשפחה. הייתי בתחושה שלא אוהבים אותי. תמיד הייתי המור. מושא הבריחות. מגיל עשר אני מתפתח ופתאום אני מתחיל לקבל את תשומת הלב של אמא שלי. החיים שלי הם תנו מקצה לקצה. זכיתי במתנה, ולא עצרתי לברוק מה המחיר. עד היום אני לא מסוגל שמחבקים או מנשי קים אותי מאחורה, כי היא הייתה נושכת אותי מאחור. כששמים עלי שמיכה אני מסוגל לכתוש את מי שעושה את זה, אני מתחיל לצרוח, ואני לא בנאדם אלים. היום אני יודע שהיא הייתה מכסה אותי בשמיכה ומתחילה להפשיט אותי ולהתפשט בעצמה. בימים שבהם המיק' סר היה עובר במטבח, הייתי יודע שהלילה היא תאפה ולא תבוא לגעת בי. עד היום רעש של מיקסר משרה עליי ביטחון. כילד בן 13 היו לי ימים שהייתי נכנס למיטה ובוכה עד שהייתי גרם, כי ידעתי שבאמצע

קו החירום של מרכזי הסיוע לנפגעות ולנפגעי תקיפה מינית:
 לנשים: 1202
 לגברים: 1203

מוקד הסיוע של "לא עומדות מנגד":
 בטלפון: 074-7323520
 בוואטסאפ: 053-6259137

צילומים: שלו שלום, תמר סלומון